

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **žalobce: P. P.**, bytem zastoupen JUDr. Vladimírem Řičicou, advokátem, se sídlem Voráčovská 14, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti:** Povodí Ohře, s. p., se sídlem Bezručova 4219, Chomutov, jako osoby zúčastněné na řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2007, č. j. 15 Ca 209/2004 - 31,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**
- III.** Osobě zúčastněné na řízení, Povodí Ohře, s. p., **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, zn. 3569/ZPZ/04/ODV-95 ze dne 8. 9. 2004. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Děčíně, odboru životního prostředí, ze dne 19. 3. 2004, č. j. OŽP/31932/04/545/04/Zk, kterým bylo po provedeném kolaudačním řízení povoleno užívání stavby „Rekonstrukce M. potoka v M. u č. p. 37“. O nákladech řízení soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Krajský soud v Ústí nad Labem vyšel při svém postupu z následujících skutečností: Žalobce uplatnil zásadní námitku, že geometrický plán přiložený k návrhu na vydání kolaudačního rozhodnutí nerespektuje skutečný stav, když zakreslení mostu je v rozporu s realitou, neboť tento most je podle plánu situován zcela mimo tok M. potoka. Zákres je v rozporu s předchozími rozhodnutími a dochází tak k porušení vlastnického práva žalobce. K této námitce krajský soud uvedl: V kolaudačním řízení stavební úřad podle § 81 zákona č. 50/1976 Sb. v tehdy platném znění (dále jen „stavební zákon“) zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Povinnou přílohou návrhu na kolaudaci je podle ust. § 30 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 132/1998 Sb. mj. geometrický plán. Geometrický plán - vypracovaný úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem a ověřený příslušným katastrálním úřadem - byl stavebnímu úřadu předložen a soud je shodného názoru s žalovaným, že stavební zákon neukládá stavebnímu úřadu posuzovat práce provedené oprávněnou osobou dle příslušných předpisů. V daném případě tedy byly dodány doklady potřebné ke kolaudaci. Nesouhlas žalobce s geometrickým plánem není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V otázce vysvětlení, jak bylo v předmětné věci provedeno zaměření, odkázal soud na vyjádření geodeta Ing. S., které je součástí správního spisu. Pro úplnost krajský soud dodal, že pokud dojde k nepřesnostem při měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, umožňuje § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí, provést opravu chyb v katastrálním operátu, kterou na návrh vlastníka nebo jiného oprávněného provede katastrální úřad. V ostatních námitkách odkázal soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť sdílí závěry žalovaného, který se shodnými námitkami v odvolacím řízení podrobně zabýval.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Důvody kasační stížnosti shledává stěžovatel v tom, že krajský soud se nevypořádal s obsáhlými námitkami žaloby. Kolaudační rozhodnutí má pro stěžovatele závažné důsledky ohledně jeho vlastnického práva, kdy došlo účelově ke změně hranic pozemků, čímž byl žalobce poškozen. Stěžovatel odkazuje na žalobní námitky, kde podrobně vysvětlil důvody nezákonnosti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, neboť soud tyto námitky pominul a nevypořádal se s nimi. V žalobních námitkách přitom stěžovatel vycházel z toho, že geometrický plán přiložený k návrhu na vydání kolaudačního rozhodnutí nerespektuje skutečný stav, kdy zakreslení mostu je v rozporu s realitou, neboť tento most je podle plánu situován zcela mimo tok M. potoka. To je v rozporu s předchozím kolaudačním rozhodnutím na stavbu mostu, který stěžovatel provedl na vlastní náklady. Při předcházející kolaudaci mostu stěžovatel rovněž doložil geometrický plán, který však věrně zachycuje skutečný stav. Nový geometrický plán stěžovatel odmítá, neboť by zpochybnil dosavadní rozhodnutí a zápisy v katastru nemovitostí, přičemž po provedení stavby rekonstrukce M. potoka není důvod ke změnám, pokud se týká změn ohledně pozemků ve stěžovatelově vlastnictví. Dále stěžovatel v žalobě namítal, že nebyla dodržena podmínka 13. písm. c) stavebního povolení, že na specifikované pozemky nebude vjíždět těžká technika. Následkem toho je narušena statika budov ve vlastnictví stěžovatele. Základním předpokladem rekonstrukce bylo zamezení rozlévání toku a ohrožení přilehlých staveb. Tento předpoklad nebyl naplněn, neboť původní zeď toku potoka byla vyšší než je v současné podobě po rekonstrukci. Dále stavební úřad v kolaudačním řízení vyzval Povodí Ohře s. p. k doplnění podkladů o geodetické zaměření skutečného provedení, ze kterého bude patrné i umístění mostu. Tato výzva zůstala

nenaplněná a Povodí Ohře s. p. doložilo pouze zaměření provedení stavby mostku a vyjádření G. CZ, s. r. o., k zaměření betonového mostku. Tyto písemnosti byly však předloženy již při místním šetření, a stěžovatel jejich obsah odmítá. Předloženo mělo být geodetické zaměření skutečného provedení stavby, ze kterého bude patrné i umístění mostu. Dále stěžovatel poukázal na Protokol o zaměření č. 72/2004 z 22. 4. 2004, který doložil k odvolání, a ze kterého vyplývá, že předmětná zeď je v dopustné odchylce a není tak třeba hranici měnit geometrickým plánem. Závěrem žalobce zdůraznil, že krajský úřad se v odůvodnění rozhodnutí s námitkami vypořádal tak, že je de facto nepřipustil, a to s poukazem na § 81 stavebního zákona, který taxativně stanoví důvody pro případné nevydání kolaudačního rozhodnutí. Citované ustanovení však neužívá výčet taxativní, ale je zde naopak uvedeno, že stavební úřad „v kolaudačním řízení zejména zkoumá“. Slovo zejména uvozuje výčet demonstrativní a správní orgán je pak povinen zkoumat i jiné důvody mající vliv na vydání kolaudačního rozhodnutí. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá výslovně o § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., z textu stížnosti je však zřejmé, že uplatňuje i důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný se k věci vyjádřil tak, že se ztotožňuje s rozhodnutím, i s odůvodněním soudu a odkázal na svoje předchozí vyjádření k věci.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval kasační námitce, která vyjadřuje zásadní část sporu a která byla opakovaně neúspěšně uplatňována v předchozích řízeních. Jedná se o námitku, že geometrický plán přiložený k návrhu na vydání kolaudačního rozhodnutí nerespektuje skutečný stav - zakreslení mostu je v rozporu s realitou, neboť tento most je podle plánu situován zcela mimo tok M. potoka. To je v rozporu se skutečností i s předchozím kolaudačním rozhodnutím na stavbu stěžovatelova mostu, ke kterému stěžovatel doložil geometrický plán, jenž skutečný stav zachycuje věrně.

Nejvyšší správní soud o věci uvážil následovně: Pro osvětlení věci je nezbytné pochopení předmětu a účelu kolaudačního řízení, jakož i okolností, které jsou v tomto typu řízení vlastně zkoumány. Právní úprava účel kolaudačního řízení vymezuje následovně: Dokončenou stavbu, popřípadě její část schopnou samostatného užívání, pokud tyto stavby vyžadovaly stavební povolení, lze užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí (§ 76 odst. 1 stavebního zákona). Kolaudačním rozhodnutím se povoluje užívání stavby k určenému účelu, a je-li to zapotřebí, stanoví se podmínky pro užívání stavby (§ 82 odst. 1 stavebního zákona). Pokud se jedná o předmět a rozsah zkoumání stavebního úřadu, ten je vymezen následovně: V kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Zjistí-li stavební úřad při kolaudačním řízení na stavbě závady bránící jejímu užívání, zejména nejsou-li splněny podmínky územního rozhodnutí a stavebního

povolení k zabezpečení užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, stanoví lhůtu pro jejich odstranění a přeruší řízení. S kolaudačním řízením může být spojeno řízení o změně stavby, pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení (§ 81 stavebního zákona). V kolaudačním rozhodnutí může stavební úřad stanovit podmínky vyplývající z obecných technických požadavků na výstavbu, odstranění drobných nedostatků skutečného provedení stavby zjištěných při kolaudačním řízení a určit přiměřenou lhůtu k jejich odstranění. Může tak učinit pouze v případě, že jde o nedostatky, které neohrožují zdraví a bezpečnost osob a nebrání ve svém souhrnu řádnému a nerušenému užívání stavby k určenému účelu; jinak kolaudační rozhodnutí nevydává (§ 82 stavebního zákona).

Dále je nezbytné osvětlení důvodů, ze kterých může stavební úřad návrh na kolaudaci zamítnout (viz níže k pojmu „taxativní“), neboť stavební úřad o zamítnutí návrhu nemůže rozhodnout záporně podle vlastního uvážení, ale je přísně vázán zákonnými důvody, pro které jediné může návrhu nevyhovět. Právní úprava, tak jak byla citována výše, je v tomto směru poměrně striktní: stavebnímu úřadu mohou nastat pouze následující alternativy jiného než kladného postupu (tedy jiného postupu, než plného vyhovění návrhu):

- zjistí-li stavební úřad při kolaudačním řízení na stavbě *závady bránící jejímu užívání*, stanoví lhůtu pro jejich odstranění a *přeruší řízení*
- zjistí-li stavební úřad na stavbě nedostatky, které *ohrožují zdraví a bezpečnost osob a brání* ve svém souhrnu řádnému a nerušenému *užívání* stavby k určenému účelu, kolaudační rozhodnutí *nevydává*
- zjistí-li stavební úřad na stavbě nedostatky, které *neohrožují zdraví a bezpečnost osob a nebrání* ve svém souhrnu řádnému a nerušenému *užívání* stavby k určenému účelu, *uloží v kolaudačním rozhodnutí odstranění drobných nedostatků* skutečného provedení stavby zjištěných při kolaudačním řízení a určí k tomu přiměřenou lhůtu
- zjistí-li stavební úřad v kolaudačním řízení, že je stavba provedena *v rozporu s projektovou dokumentací*, pak: pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení, *spojí s kolaudačním řízením řízení o změně stavby (pokud se odchyluje od dokumentace podstatně, musí být zahájeno řízení o odstranění stavby, popř. části stavby postavené v rozporu se stavebním povolením - § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona)*

V daném případě stěžovatel zpochybňuje geometrický plán (který byl jedním z dokladů přikládaných stavebníkem ke kolaudaci), a na něm konkrétně správnost umístění svého mostku. Nutno uvést, že tento mostek nebyl vůbec předmětem řízení. Geometrický plán je ke kolaudačnímu řízení dokládán z jediného důvodu: aby bylo možno v řízení ověřit, zda je stavba v reálu umístěna a provedena v souladu se stavebním povolením. Zde tedy zda je stavba rekonstrukce M. potoka provedena v souladu s projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení. V daném případě však stěžovatel ani nezpochybňuje skutečnost, zda je stavba provedena v souladu s ověřenou projektovou dokumentací a netvrdí rozpor se stavebním povolením (co do souladu s projektovou dokumentací – ve vztahu k podmínkám textové části stavebního povolení, viz ještě níže). Zpochybňuje zakreslení mostku, který nebyl předmětem řízení, do geometrického plánu. Stěžovatel nový geometrický plán odmítá, neboť by zpochybnil dosavadní rozhodnutí a zápisy v katastru nemovitostí, přičemž po provedení stavby rekonstrukce M. potoka není důvod ke změnám, pokud se týká změn ohledně pozemků

ve stěžovatelově vlastnictví. Stavební úřad však v kolaudačním řízení nezohledňuje a nemůže zohledňovat problematiku následných zápisů do katastru nemovitostí. Předmětem kolaudačního řízení je pouze posouzení souladu stavby s ověřenou projektovou dokumentací ve stavebním řízení a posouzení užitelnosti stavby, jakož i povolení příslušného účelu užívání stavby, jak bylo osvětleno výše. Pokud bude tentýž geometrický plán použit ještě dále pro účely jiného správního postupu u katastrálního úřadu, není to věcí stavebního úřadu a kolaudačního řízení. Pro stavební úřad má však geometrický plán pouze ten význam, že osvědčuje, jak je kolaudovaná stavba provedena, aby bylo možno posoudit její soulad s ověřenou projektovou dokumentací. Důvod dokládání tohoto geometrického plánu je ten, že nelze při místním šetření kolaudačního řízení plnohodnotně vyhodnotit např. zda kolaudovaný dům není větší oproti stavebnímu povolení, či zda se v terénu nachází skutečně na povoleném místě. V daném případě však stěžovatel soulad stavby s ověřenou projektovou dokumentací (který je jediným předmětem zájmu stavebního úřadu dovozovaným z geometrického plánu) ani nezpochybňuje, ale napadá geometrický plán, a to konkrétně v otázce umístění mostku, který není předmětem řízení. Není navíc vůbec zřejmé, jaké majetkoprávní důsledky - zvláště ve vztahu ke stávající stavbě mostku - by mělo kolaudační řízení o povolení užívání stavby mít. Případné další použití geometrického plánu pro majetkoprávní dorovnání, či pro účely jiných řízení není pro kolaudační řízení rozhodné, ani není předmětem zkoumání stavebního úřadu. Stavební zákon mu takové zkoumání neukládá, jak správně dovodil krajský soud ve svém rozhodnutí.

Stěžovatel ve skutečnosti nenapadá předmět kolaudačního řízení (alespoň nenapadá dostatečně srozumitelně – netvrdí rozpor se stavebním povolením, ani jinou srozumitelnou relevantní skutečnost), ale nuance geometrického plánu, doloženého v tomto řízení, a to v položce umístění mostu. Ze spisového materiálu navíc - nad rámec toho, co bylo uvedeno výše - vyplývá následující: Stavební úřad dne 26. 1. 2004 vyzval stavebníka k doložení geodetického zaměření skutečného provedení kolaudované stavby, ze kterého bude patrné i umístění mostu. Následně dne 4. 2. 2004 vyzval stěžovatele k doložení geometrického plánu doloženého ke kolaudaci mostku přes M. potok, který mu byl obratem předložen. Stavebník Povodí Ohře s. p. doložil zaměření skutečného provedení stavby mostku včetně hranic mapy KN a včetně relevantní části stavby potoka. Z grafické části vyplývá, že mostek je v grafickém znázornění umístěn tentokrát již přes aktuální tok potoka, přičemž oproti původnímu zakreslení je posunut o cca 2 - 3 m. Ke grafické části je přiloženo vyjádření autorizované osoby, úředně oprávněného zeměměřičského inženýra Ing. S., který osvětluje vznik odchylky v zakreslení, jakož i význam a charakter odchylky: Předmětem původního geometrického plánu ke stavbě rekonstrukce potoka nebylo zaměření dotyčného mostku, proto byla jeho poloha přejata z pozemkové mapy. Ing. S. si pro účel kontrolního měření vyhledal Záznam podrobného měření změn, kterým byl předmětný mostek zaměřen. Zjistil, že poněkud rozdílný zákres změn v katastrální mapě, vznikl volbou různých identických bodů, zvolených dvěma různými geodety. Takový postup je však přípustný a v souladu s příslušnou vyhláškou. Rozdíl délek v původním zaměření a v doloženém kontrolním zaměření pak nepřekročil mezní odchylku, která je stanovena vyhláškou č. 190/1996 Sb. (Příloha 1 vyhlášky, bod 12.12.: Dosažení přesnosti zobrazení změny v katastrální mapě v jiném systému než S-JTSK se považuje za vyhovující, když rozdíl délek nepřekročí mezní odchylky uvedené v tabulce podle měřítká katastrální mapy.) Tyto skutečnosti stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje. Uvádí pouze skutečnost, že výzva stavebního úřadu k doložení geodetického zaměření skutečného provedení kolaudované stavby, ze kterého bude patrné i umístění mostu zůstala nenaplněná, a Povodí Ohře s. p. doložilo pouze zaměření provedení stavby mostku a vyjádření G. CZ, s. r. o. k zaměření betonového mostku. Nutno uvést, že není rozhodné, co stavební úřad ve výzvě přesně

požadoval, ale zda tento požadavek byl zákonný a zda byl k takovému postupu stavební úřad oprávněn, popř. povinen. Důvodem požadavku stavebního úřadu bylo řešení rozporu mezi skutečností (umístění mostku přes současný tok potoka) a geometrickým plánem předloženým v řízení a zachycujícím nové hranice potoka (umístění mostku zčásti mimo tok potoka). Lze konstatovat, že tohoto účelu bylo doloženými listinami dosaženo: autorizovaná osoba osvětluje vznik předmětné odchylky v zakreslení mostku, jakož i skutečnost, že rozdíl délek nepřekračuje mezní odchylku. Sporná skutečnost v řízení tak byla osvětlena, byť – a to je nutno znovu zdůraznit - stavba mostku (jehož umístění a zakreslení je rozporováno) nebyla předmětem řízení. Rozporované skutečnosti správní orgán osvětlil. Stavební úřad dále není oprávněn (ani povinen) přezkoumávat správnost vyhotovení geometrického plánu v kolaudačním řízení, jak správně dovodil soud.

K další námitce, že nebyla dodržena podmínka stavebního povolení, že na specifikované pozemky nebude vjíždět těžká technika, v důsledku čehož je narušena statika budov ve vlastnictví stěžovatele, je třeba uvést následující: Pokud došlo následkem stavby ke škodám na cizí nemovitosti, není to důvodem pro nezkolaudování stavby (viz výše – zákonný taxativní výčet důvodů pro nezkolaudování stavby - § 81 a § 82 stavebního zákona), ale je možno se v otázkách náhrady škody obrátit na občanskoprávní soud. Podle dohody mezi stavebníkem a Povodím Ohře, s. p. ze dne 19. 2. 2002, která je doložena ve spise, ostatně stavebník odpovídá za škody, které vzniknou v souvislosti s jeho činností. Případné porušování podmínek vztahujících se ke způsobu realizace (vjíždění těžké techniky v průběhu stavby) bylo možno řešit při výstavbě (případné sankční řízení pro porušování podmínek stavebního povolení jakožto realizování stavby v rozporu se stavebním povolením), nikoliv při kolaudaci jakožto typu řízení, jehož zákonné možnosti nezkolaudování jsou omezeny na úzký okruh případů.

Účel stavby (nerozlévání potoka) nebyl dle stěžovatele naplněn, neboť původní zeď toku potoka byla vyšší, než je v současné podobě po rekonstrukci. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že případnou námitku nedostatků stavby, která byla navržena ve stavebním řízení a zakreslena v projektové dokumentaci, bylo možno uplatňovat ve stavebním řízení. V opačném případě je pro stavebníka závazná podoba stavby tak, jak byla projednána a schválena ve stavebním řízení. V kolaudačním řízení je již z tohoto hlediska možné uplatňovat pouze případnou námitku neprovedení stavby v souladu se schválenou projektovou dokumentací, nikoliv přezkoumávat znovu parametry již jednou projednané a pravomocně schválené stavby. Námitku případného provedení stavby v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací však stěžovatel nevznáší.

Dále stěžovatel poukázal na Protokol o zaměření č. 72/2004 z 22. 4. 2004, který doložil k odvolání, a ze kterého vyplývá, že předmětná zeď je v dopustné odchylce a není tak třeba hranici měnit geometrickým plánem. Znovu je třeba zopakovat zásadní rozdíl mezi kolaudačním řízením a případným dalším použitím geometrického plánu pro účely vypořádání pozemků a pro účely katastrální. Případné hranice pozemků se nebudou měnit kolaudačním rozhodnutím, ale postupy dle právní úpravy katastru nemovitostí a předpisů souvisejících.

Krajský úřad se v odůvodnění rozhodnutí s námitkami stěžovatele vypořádal podle kasační stížnosti tak, že je de facto nepřipustil, a to s poukazem na § 81 stavebního zákona, který taxativně stanoví důvody pro případné nevydání kolaudačního rozhodnutí. Citované ustanovení však podle stěžovatele neužívá výčet taxativní, ale je zde naopak uvedeno, že stavební úřad „v kolaudačním řízení zejména zkoumá“. Slovo zejména uvozuje

výčet demonstrativní a správní orgán je pak povinen zkoumat i jiné důvody mající vliv na vydání kolaudačního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud shledal, že krajský úřad v rozhodnutí skutečně nepoužil ideální formulace. Pokud však při použití pojmu „taxativně“ významově mířil do okruhu oblastí, které mohou bránit vydání kolaudačního rozhodnutí (tedy důvodů pro nevyhovění návrhu na kolaudaci, resp. jinému než kladnému vyhovění návrhu), pak ty jsou skutečně stanoveny v zákoně ukončeným výčtem, tj. taxativně. Demonstrativně je v zákoně uveden výčet zkoumaných okolností – např. soulad s ověřenou dokumentací, splnění podmínek územního rozhodnutí a stavebního povolení, ohrožení veřejných zájmů užíváním stavby apod. Avšak ne každé nedodržení podmínek, či odchylka od projektové dokumentace jsou podle zákona důvodem k zamítnutí návrhu na kolaudaci. Již výše byl uveden výčet důvodů, ze kterých může stavební úřad návrh na kolaudaci zamítnout, neboť stavební úřad o zamítnutí návrhu nemůže rozhodnout záporně podle vlastního uvážení, ale je přísně vázán zákonnými důvody, pro které jediné může návrhu nevyhovět. Stavebnímu úřadu mohou nastat pouze omezené, striktně stanovené alternativy jiného než kladného postupu (závady bránící užívání stavby – přerušení řízení; nedostatky, které ohrožují zdraví a bezpečnost osob a brání užívání stavby - nevydání rozhodnutí; nedostatky, které neohrožují zdraví a bezpečnost osob a nebrání užívání stavby – uložení odstranění drobných nedostatků v kolaudačním rozhodnutí; rozpor s projektovou dokumentací - spojení řízení o změně stavby s kolaudačním řízením, popř. zahájení řízení o odstranění části stavby postavené v rozporu se stavebním povolením). V tomto významu tedy má stavební úřad pouze taxativně stanovené důvody, pro které může rozhodnout v kolaudačním řízení jinak než vydáním kladného kolaudačního rozhodnutí, a z tohoto hlediska je pak argumentace krajského úřadu pochopitelná, neboť námitky stěžovatele nebyly způsobilé vyvolat důsledky pro meritorní rozhodnutí v podobě nevydání kladného kolaudačního rozhodnutí, neboť svým věcným rozsahem nepatřily do okruhu námitek, které mohou takový následek vyvolat (konkrétněji viz výše rozvedené vysvětlení právní situace s geometrickým plánem a dalších námitek).

Zásadní důvod kasační stížnosti shledává stěžovatel v tom, že krajský soud se nevypořádal s obsáhlými námitkami žaloby. Krajský soud skutečně v odůvodnění svého rozhodnutí v části žalobních námitek odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu s tím, že sdílí závěry žalovaného, který se shodnými námitkami v odvolacím řízení podrobně zabýval. V obecné rovině je nutno uvést, že soud může – v případě, že se plně ztotožňuje s argumentací správního orgánu prvního stupně – na jeho odůvodnění odkázat. Nesmí tomu tak být za situace, kdy je v žalobě předestřena nová argumentace zpochybňující závěry žalovaného správního orgánu a jeho úsudek o věci. Za takové situace by nemohl rozhodující orgán (zde soud) jen bez dalšího odkázat na argumentaci žalovaného správního orgánu, aniž by se dostatečně konkrétně a dostatečně srozumitelně vypořádal se zpochybňující argumentací uvedenou v žalobě. Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu zjistil, že stavební úřad prvního i druhého stupně se jednotlivým námitkám účastníků řízení ve svých rozhodnutích věnoval velmi podrobně. Jakkoli postup soudu nelze právě doporučit, nutno uvést, že v daném případě byly odvolací námitky prakticky totožné s námitkami žalobními, a správní orgán se s nimi opravdu vypořádal velmi podrobně a věcně správně. Za takových okolností nebyl shledán důvod k zásahu do pravomocného soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo

na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však tento nárok na náhradu nákladů neuplatňuje, a ani ze spisu nevyplývá, že by mu náklady vznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě nedošlo k uložení povinnosti soudem, osobě zúčastněné na řízení tedy náhrada nákladů rovněž nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu